

# Església i ciutadania

• Cada vegada que els enemics de la llibertat tornen a aixecar la veu cal fer-los front amb vigor

IAN GIBSON\*

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 6.07.07

Perdre el control de les ments juvenils sempre ha estat el pitjor malson no només de l'Església catòlica, sinó de tots els dogmatismes i fanatismes que han anat brotant al llarg dels segles. Inculcar al nen les hipòtesis de torn com si fossin veritats eternes demostrades i comprovades; imposar el mapa de ruta consagrat per la tradició, sense tolerar desviaments; consignar els càstigs preparats per la deïtat ofesa per als discrepants, de manera que la lliçó, apuntalada per la por, cali fondo... sempre ha estat la pràctica dels guardians de l'ortodòxia, i s'ha de suposar que serà així, irremeiablement, fins al final dels temps.

Hi ha una conclusió que, a la vista d'això, s'imposa. I és que cada vegada que tornen a aixecar la veu els enemics de la llibertat, que no dormen mai, incumbeix fer-los un vigorós front dialèctic, en nom de la cultura, de la raó, de la caritat i dels èxits aconseguits malgrat ells per la humanitat, amb penes i treballs, en el seu difícil caminar cap a la llum i cap a la vida. Incumbeix fer-los front, no intentar apaivagar-los. Perquè, com s'ha vist sempre, els perdonavides menyspreen els que els donen coba, i s'encoratgen esperant el moment d'acabar amb ells. En plena guerra civil, **Antonio Machado** va pronosticar una vegada i una altra que França i la Gran Bretanya, tan miserables en la seva actitud amb la República assetjada, pagarien la seva política conciliadora amb **Hitler**. I així va resultar.

SEMPRE m'han agradat els termes *ciutadà*, *ciutadania*, així com els relacionats *cívic* i *civil*, que porten a les entranyes, es diria que amb orgull, la seva il·lustre arrel romana, i fan pensar, indefectiblement, en els drets i les responsabilitats de l'individu i en el concepte del bé comú. Per això em sembla lamentable i vergonyós que la jerarquia catòlica espanyola hagi decidit anar a la lluita sense quarter, en la recta final electoral, contra l'assignatura obligatòria d'Educació per a la Ciutadania, que introduirà el Govern a partir del setembre. Els prelats em recorden els seus antecessors dels anys 30, quan

la CEDA, que no va recolzar mai lleialment el règim republicà, proclamava que l'escola laica era gairebé una creació del diable, i obrava en conseqüència.

Els llibres de text de la nova assignatura ja estan publicats. Qualsevol pot consultar- ne els continguts a la web del Ministeri d'Educació (<http://www.mec.es>). L'ensenyament tan rebutjat per la Conferència Episcopal consistirà, en síntesi, a fomentar, des de l'educació primària, el reconeixement de la dignitat de totes les persones, el respecte al proïsme -- sigui del color que sigui i tingui les creences que tingui--, el diàleg, la tolerància, la solidaritat, la cultura de la pau, la diversitat de les persones, el rebuig del racisme, la xenofòbia i l'homofòbia; a insistir en la igualtat d'homes i dones; i a explicar als alumnes els drets i les obligacions del ciutadà a l'Espanya democràtica d'avui. Tot plegat dins del marc de la Constitució i dels compromisos internacionals del país. I en perfecta consonància amb els valors predicats i preconitzats per Crist.

Però els bisbes no ho volen veure d'aquesta manera. Especialment inquiets, com sempre, davant del fet sexual, que voldrien que estigués encarrilat exclusivament a través del matrimoni d'homes i dones, estan molestos sobretot, segons sembla, per la carta de naturalesa acordada per la flamant assignatura a l'homosexualitat. Ensenyar que la "nefanda desviació" no ho és va en contra de tot el que ha dit el catolicisme des de sempre, amb les innombrables víctimes consegüents. ¿Què es pot fer? ¿Admetre que s'han equivocat? ¿Lamentar haver imposat, en nom del Salvador, tanta tortura, tanta immolació, tant dolor, tant patiment? ¿Demandar perdó? ¿Demandar la lluna en un cove!

EN LA SEVA declaració oficial sobre l'assignatura en qüestió --que és similar a la que s'ensenyava en almenys 15 països europeus--, els bisbes, davant del "desafiament" que suposa ("L'Estat s'arroga un paper d'educador moral"), asseveraren que "la gravetat de la situació no permet posicions passives ni acomodaticies". Les posicions, doncs, han de ser actives, i "es pot recórrer a tots els mitjans legítims per defensar la llibertat de consciència i d'ensenyament". Es tracta, en realitat, d'una crida a la desobediència civil. El

fet que **Rajoy** hagi dit que si accedeix al poder abolirà l'assignatura està donant ànims als prelats, i sembla inevitable que al llarg dels pròxims mesos marejaran molt la perdiu. Un indici del que ens ve a sobre l'acaba de proporcionar --¿qui si no?-- l'arquebisbe de Toledo. Per monsenyor **Antonio Cañizares** la nova assignatura es basa "en el nihilisme". És "una reducció cultural en què Déu no compta", un "laïcisme excloent". Agredeix la família i imposa un relativisme moral inacceptable. Acollir-la seria, per a un catòlic, col·laborar amb "el mal".

La lectura és perversa, maquiavèl·lica, patètica. I demostra que la jerarquia espanyola és incapaç d'adaptar-se als temps que corren. Que pobre.

\*Escriptor